

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ

ΟΜΑΔΑ Α΄

1)

Ο συγγραφέας πραγματεύεται το χρέος του σχολείου στην καλλιέργεια της πολιτικής αγωγής. Αρχικά επισημαίνει το καθήκον του δασκάλου – ενεργού πολίτη να εισάγει το μαθητή στις δημοκρατικές διαδικασίες. Ο δάσκαλος οφείλει να λάβει υπόψη του πως η πολιτική αγωγή είναι μάθημα, με τη βαθύτερη σημασία, και όχι ευκαιρία προπαγάνδας. Η σχολική αίθουσα, τονίζει πως, είναι τόπος κριτικής θεώρησης, ερμηνείας γεγονότων και όχι συνθηματολογίας. Υποχρέωση του δασκάλου είναι να συμπεριφέρεται αμερόληπτα, δημοκρατικά, να μη φιμώνει τους μαθητές του, να ενισχύει το διάλογο ακόμη κι αν πρόκειται για αντίθετες απόψεις. Διαφορετικά επικρατεί το πάθος και όχι η Δημοκρατία.

2)

Ο τρόπος ανάπτυξης που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στην τέταρτη παράγραφο είναι η σύγκριση – αντίθεση. Συγκρίνει αντιθετικά τις διαδικασίες που λαμβάνουν χώρα μέσα στο σχολικό χώρο με αυτές που εκτυλίσσονται στην κοινωνία γενικότερα. («έξω στο από ... διαφορετικός»)

Το επιχείρημα της τέταρτης παραγράφου είναι το εξής:

Α' προκείμενη: Το διδακτήριο ... και «συλλαλητήρια»

Β' προκείμενη: Εδώ θα γίνεται ... και επιχειρήματα.

Συμπέρασμα: Το μάθημα της πολιτικής είναι ... «μάθημα» όχι κομματική προπαγάνδα, πλύση εγκεφάλου

Αξιολόγηση: το επιχείρημα είναι έγκυρο γιατί το συμπέρασμα προκύπτει με λογική αναγκαιότητα από τις προκείμενες. Παράλληλα είναι και αληθινό γιατί ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα επομένως είναι λογικώς ορθό.

3)

Αποτελεί κοινό τόπο πως οι όροι πολιτικοποίηση – κομματικοποίηση είναι εκ διαμέτρου αντίθετοι και δεν πρέπει να συγχέονται. Η πολιτικοποίηση είναι η διαδικασία, κατά την οποία ο άνθρωπος μεταβάλλεται σε πολίτη, με τη μετάδοση από την κοινωνία γνώσεων, στάσεων και αξιών. Είναι η προαιρετική ομαδική ή ατομική συνεργασία των μελών μιας κοινωνίας στα κοινά, που μετατρέπεται σε πράξη με τη συμμετοχή στις εκλογές των αιρετών αρχόντων και με παρακολούθηση και ενδιαφέρον για τα πολιτικά συμβάντα. Αντίθετα, η κομματικοποίηση είναι η τυφλή υπακοή και προσήλωση σ' ένα κόμμα που αμβλύνει την κριτική ικανότητα και οδηγεί σε πάθη και φανατισμούς. Χωρίς αμφιβολία

η πολιτικοποίηση, που καταλήγει σ' ενεργούς πολίτες, είναι απαραίτητη για την πολιτική δημοκρατία και αναγκαία προϋπόθεση της «καλής» και ομαλής λειτουργίας της.

4)

ρήξεις = φιλονικίες

αναπόφευκτα = αναπότρεπτα

αμεροληψία = αντικειμενικότητα

ευκοσμία = ευπρέπεια

αυθάδεια = θρασύτητα

ΟΜΑΔΑ Β'

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ: ζητείται άρθρο επομένως χρειάζεται τίτλος: «Χρήσιμοι πολίτες είναι οι ενεργοί πολίτες»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ:

ΟΡΙΣΜΟΙ:

Ο υπεύθυνος πολίτης δε γεννιέται αλλά γίνεται μέσα από δύο διαδικασίες: την πολιτική κοινωνικοποίηση και την πολιτική συμμετοχή.

Πολιτική κοινωνικοποίηση: είναι η διαδικασία, κατά την οποία ο άνθρωπος μεταβάλλεται σε πολίτη, με τη μετάδοση από την κοινωνία γνώσεων, στάσεων και αξιών.

Πολιτική συμμετοχή: είναι η προαιρετική ομαδική ή ατομική συνεργασία των μελών μιας κοινωνίας στα κοινά, που μετατρέπεται σε πράξη με τη συμμετοχή στις εκλογές των αιρετών αρχόντων και με παρακολούθηση και ενδιαφέρον για τα πολιτικά συμβάντα.

ΚΥΡΙΟ ΜΕΡΟΣ:

Σημασία συμμετοχής στα κοινά για την ατομική και συλλογική πρόοδο:

1. Ο πολίτης ενισχύει τη δημοκρατία και αντιμάχεται τον καιροσκοπισμό και τη δημαγωγία. Δεν επιτρέπει σε επίδοξους τυράννους να ανεβούν στα αξιώματα.
2. Ο άνθρωπος ολοκληρώνεται (ψυχοπνευματική καλλιέργεια, ηθική τελείωση, κατάκτηση της κοινωνικής και πολιτικής ιδιότητας). Το ενδιαφερόμενο για τα κοινά άτομο, θωρακίζει την πολιτική του υπόσταση και την κοινωνική του ευθύνη, άρα δεν αλλοτριώνεται.
3. Ο προβληματισμός, η ενεργός στάση, το ενδιαφέρον συμβάλλει στην υπευθυνότητα και απομακρύνει τον πολιτικό εκφυλισμό. Οι άνθρωποι πλέον δε γίνονται όχλος.
4. Ενισχύεται κάθε μορφή ελέγχου και διαλόγου. Η δημοκρατία δεν είναι απλή επίφαση. Το βάρος της πολιτικής ευθύνης ανατίθεται στους ίδιους τους πολίτες και όχι μόνο στους επαγγελματίες πολιτευτές.

5. Η πολιτεία προοδεύει και δεν οδηγείται σε στασιμότητα. Οι πολίτες προωθούν τα κοινά συμφέροντα, αποκτούν ποιότητα ζωής.
6. Αποφεύγονται ολοκληρωτικά, απολυταρχικά καθεστώτα.
7. Ελέγχεται η συμπεριφορά των πολιτικών, που είναι οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι του λαού, με αποτέλεσμα να μην εκμεταλλεύονται τη θέση τους για την ικανοποίηση των προσωπικών τους φιλοδοξιών, απογοητεύοντας το λαό με τη συμπεριφορά τους.

Τρόποι ώστε το Σχολείο, το Δημοκρατικό Σχολείο, όπως το χαρακτηρίζει ο Παπανούτσος, να επιτελέσει το ρόλο του και να διδάξει «πολιτική»:

1. Ειδικά μαθήματα, όπως είναι η αγωγή του πολίτη, η ιστορία, η κοινωνιολογία.
2. Δημοκρατικός τρόπος διδασκαλίας, προώθηση του διαλόγου και της συνεργασίας.
3. Σωστή λειτουργία και αναβάθμιση των μαθητικών κοινοτήτων.
4. Ο δάσκαλος οφείλει να λειτουργεί ως πρότυπο αποφεύγοντας δογματισμούς και πάθη.
5. Μύηση στους κανόνες που διέπουν τη σχολική κοινότητα, εθισμός στην πειθαρχία με σωφρονιστικού χαρακτήρα ποινές.
6. Ενεργός συμμετοχή των νέων και ανάληψη πρωτοβουλιών.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κύριο, λοιπόν, μέλημα για την εύρυθμη λειτουργία μιας κοινωνίας είναι η δημιουργία υπεύθυνων και συνειδητοποιημένων πολιτών, απαλλαγμένων από μισαλλοδοξία και φανατισμούς, δογματισμούς και προκαταλήψεις, με γνώση της αλληλεξάρτησης ατόμου – κοινωνίας, μακριά από μικροκομματικά συμφέροντα. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η πολιτική συνείδηση είναι ασπίδα, που προφυλάσσει από τη χειραγώγηση, την υποτέλεια και τον αποπροσανατολισμό, ενώ η συμμετοχή στα κοινά αποτελεί εγγύηση της ελευθερίας του ατόμου και της ευημερίας της κοινωνίας.